

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: **ION N. CESADESCU**

REDACTOR-PROPRIETAR: **I. S. CODREANU**

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla, . . . 45 lei
6 luni . . . . . 20 „
3 luni . . . . . 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, **CALEA RAHOVEI** — 5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

SUMAR

Dreptul de proprietate și problemele aviațiunii, de d-l C. Orănescu.

Despre revocarea testamentelor prin instrăinarea obiectului legat. Art. 923 din codul civil, de d-l D. Ghișpău.

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de Casație, secț.-unite: *Menachem Zosmer, electoral, cu Observație de A. T.*
Idem: s. II: *Ion I. Jitianu cu M. G. Duly*;
Trib. Putna, s. I: *Proțul Nicoară Enache cu Societatea Forestieră „Anonima Română”*;
Jud. ocolului Suraia-Putna: *Mihalache și Ghiță G. Anronache cu Sandu Eremia.*

Dreptul de proprietate și problemele aviațiunii

Ne plângem de multe ori de imperfecțiunile legislațiunilor noastre și ne plângem mai ales de imperfecțiunile bătrânului Cod civil. Dacă viciile unei legislațiuni țin câte odată de graba legiferării, — și de ce n'am spune-o — de nepregătirea și ignorarea realității pentru care se legiferează, câte odată țin și de greutatea de a pune de acord legile cu neîncetata evoluție socială, care azi nu mai are iuțeala aburului, ci a gândului și a sborului.

Și dacă legile de amănunt, regulamentările atâtor fețe a vieții în complexul ei, sunt mai ușor supuse fluctuației legislative, nu e tot așa cu codurile, cari trebuie să aibă garanția lor de principii generale, călăuzitoare printre variațiunile faptelor, țaria lor de fundament a vieții juridice care e incompatibilă cu o mobilitate capricioasă, de oarece se întemeiază pe acele principii imanente ale justiției și permanente în spațiu și timp, fără de cărei mecanismul vieții nu are siguranță.

Dar, oricât de miraculoasă ar fi mîntea omezească, ea nu va putea nici odată să întrevadă toate problemele viitorului îndepărtat și să le cuprindă în formularea concretă a principiilor ce pune într'un cod. E adevărat, că darul mare al unui legiuitor e de a vedea și aceasta e mai ușor și greșala mai mare când nu vede ce trebuie; dar și de a prevedea și aceasta e mai greu.

Și în materie socială prevederea nu e aceea vișnie misterioasă de ghicitori în stele sau în ghioc, ci cel mult de intuiția geniilor cari devansează viitorul prin clara viziune a concepțiilor lor, trăind lumea reală viitoare în operele lor, și e vorba mai ales de acea prevedere de deducții îndepărtate, pornind dela lucrurile concrete și experimentate, cari conțin nucleul stărilor viitoare, sau întrevăzute în atmosfera morală a frământărilor vieții:

E necontestat însă că sunt lucruri cari scapă celei mai desăvârșite prevederi și celei mai bine înzestrate inteligențe. E vorba de invențiuni și mai ales de acele tehnice, acele scăpărări ale geniului omenesc pe cari civilizația le svarle din când în când ca pârghii puternice pentru a grăbi progresul omenirii și a-l desăvârși. Aceste elaborări tainice ce le frământă mîntea omezească și le exteriorizează prin aleșii ei, produc probleme sociale ce ne surprind și pe cari legiuirile vechi nu le puteau cuprinde în regulamentul lor practică. Totuși ele bat la ușe și cer soluțiuni în fața conflictelor în care se pun cu realitatea. Și până să funcționeze mașina legislativă și să le dea haina vieții curente, va trebui să le-o dăm pe cea a bătrânelor principii pe care, e adevărat, o dregem și o ajustăm adăogând câte o fășie din vecinica echitate.

Avântul pe care l'a luat problema sborului cu adaptarea ei practică, care dacă deocamdată țin de partea sportivă, sau se circumstanțiază la scopuri militare, desigur își va face intrarea și în cadrul vieții generale, pentru a deveni un factor mai ales a vieții economice. Dar chiar cu începutul acesta de domeniu experiențelor mai mult, ea începe să ridice preocupări și să ceară soluții juridice.

Nu mă opres asupra multiplelor chestiuni pe cari le pune doctrina germană în raport cu aviațiunea, fie în dreptul internațional public sau privat, în timp de pace sau în timp de război, fie în dreptul intern public sau privat cu regulamentări de transport, chestiuni de frontieră, de competență de judecată, de poliție, etc. Toate acestea vor da naștere

unui capitol de drept «Codul aerian» după cum avem un cod maritim. Dacă însă pentru vehiculele de pe suprafața pământului regulamentul era mai ușoară, de oarece trecerea dela unul la altul era într'o legătură de dependență, unul fiind transformarea perfecționată a altuia, în dreptul aerian totul va fi nou.

Chiar în faza actuală a aviațiunii, o împrejurare reală pune în conflict problema aviațiunii cu dreptul de proprietate. O revistă franceză relatează cazul proprietarului unui dirigiabil care în timpul preparativelor, până să-și ia sborul, când a fost scos din adăpostul lui, ajungea cu părțile extreme în dreptul proprietăților vecinilor.

Acest fapt nu numai că a făcut pe vecini să protesteze, dar cum spune revista franceză, au înlocuit expresia veche, de a pune bețe în roate și au vrut să pue bețe în cărmă. Pentru a împiedica să se repete lucrul, au înălțat gardurile despărțitoare și le-au prevăzut cu vârfuri ascuțite, în cât dirijabilul n'ar fi mai putut să sboare de cât luând un sbor perpendicular. Dacă la noi s'ar fi întâmplat acest lucru, nici Gongul african nu ne-ar fi spălat de calificativele de salbatici. Dar e în Franța!

Revista franceză se întreabă, dacă vecinii au putut să fie deranjați prin manevrele balonului în cât. să se justifice măsurile lor. E posibil, în orice caz împrejurările pune în discuție problema aviațiunii în raport cu dreptul de proprietate. Trebuie să recunoaștem că discuția e mai lămurită la francezi cu o interpretare literală a textelor, la noi însă textul are altă redacțiune, totuși credem că la aceași soluțiune trebuie să ajungem.

În adevăr art. 552 din Codul civil francez are redacțiunea următoare: La propriété du sol emporte la propriété *du dessus* et *du dessous* și apoi urmează precizarea dreptului proprietarului de a face oricâte săpături în adâncime și orice construcțiuni și plantațiuni deasupra cu excepțiunile și restricțiunile prevăzute de legile și regulamentele speciale.

La noi definițiunea e cuprinsă în art. 489: Proprietatea pământului cuprinde în sine proprietatea *suprafeței* și *subfeței*. Apoi textele următoare 490 și 491 cuprind ultimile aliniate ale art. 552 frances determinând în același sens dreptul pentru săpături, construcțiuni și plantațiuni.

Acestea fiind textele, chestiunea de rezolvat e de a se ști până unde se întinde dreptul de proprietate deasupra și dedesuptul pământului?

Pentru subsol, atât la noi cu definiția dreptului de proprietate ca subfața, cât și la francezi definit mai generic, ca dedesupt, nu e discuție că se întinde fără limită în adâncime. Oricine are dreptul pe proprietatea sa să sape sub-solul pe

orice distanță cu singurele prohibițiuni ca și în exercițiul dreptului de proprietate la suprafața de a nu dauna altuia și de a se supune legilor și regulamentelor speciale.

Dar când e vorba de proprietatea suprafeței? Cuprinde ea ambele atribute, proprietatea feței și suprafeței propriu zise, adică a atmosferei înconjurătoare? La francezi, fără a mai alerga la alte considerațiuni în interpretare, din interpretarea literală numai, soluția e necontestată. Termenul «*le dessus*» e absolut generic și nu lasă loc la îndoială că dreptul de proprietate se întinde și în înălțime.

La noi, cu toată diferența de text, înțelesul nu poate să fie altul; a mai discuta e a glumi, căci nu s'ar concepe în practică dreptul de proprietate al feței fără acest corolar și nu există drept fără posibilitatea exercițiului lui. Aceasta explică și textele următoare articolului 489 care consacra dreptul construcțiilor și plantațiilor.

A doua chestiune este, acest drept e tot așa de ilimitat în înălțime ca și în adâncime? E chestiune de principiu, căci restricțiuni de legi și regulamente nu avem, trebuie să le așteptăm pe acele ce ni le va da dreptul aerian. Din formularea textelor nu rezultă o diferență, o limitare într'o direcție și ilimitare în alta și chiar ca intenție a legiuitorului desigur nu a existat.

Nu putea să fie în spiritul lui o limitare fie în sus fie în jos, căci nimic nu o turbura în nici o direcție.

Dealtfel legiuitorul urma tradiția principiului roman: „*Dominus soli est dominus coeli et inferorum*“.

Iată însă că aeroplanele și dirigiabilele vin să turbure această concepțiune, și atunci, de sigur, în folosul utilității publice, dreptul de proprietate în înălțime va trebui să fie limitat. Pe ce distanță? De când mașinile de sborat au început să plutească în atmosferă, dreptul jurisprudențial a început să-și cam definească punctul său de vedere. Așa una din secțiile Tribunalului de Sena, în ședința dela 19 Maiu 1908, decidea: «*que la propriété du sol, si elle comporte bien celle du dessous, ne comprend celle du dessus que dans les limites et y compris l'espace aérien utilisable*».

Sub această formă legiului mai practice a altor state încă de mult au rezolvat dreptul de proprietate al spațiului în cât sistemul nu e nou. Un cod din 1863 a unuia din cantonele Elveției și chiar actualul cod svițerian, spune că *proprietatea solului cuprinde pe a spațiului atât cât îi va fi necesară*.

Desigur definiția e vagă și ea e foarte puțin susceptibilă de a fi definită și fixată, căci înălțimea utilizabilă devine din ce în ce alta în raport cu mijloacele civilizațiunii. Nu avem decât să ne gândim

la înălțimea caselor americane și a unor turnuri faimoase ca să vedem ce poate fi în viitor. În cât delictul de înălțime al mașinilor de plutire în aer devine foarte variabil și controlul lui de agenți polițienști aeriani și original destul de dificil ca și înregul cortegiului al contravențiilor ce se pot imagina, fie excese de viteză, fie greșelele de abateri în întâlniri.

De altfel o regulamentare prea amănunțită pentru acest mijloc de transport nici nu va fi posibilă, cum remarcă revista franceză, și societățile de aviație au început deja să se îngrijască de acest lucru.

În privința dreptului de a pluti în aer, cum observă aceeași revistă, de sigur va deschide drumul unui nou imposit, iar drumurile, dacă atunci mașinile în conducerea lor vor putea fi bine stăpânite, poate li se va da direcția cursurilor de apă sau a căilor ferate, — se înțelege cât se va simți nevoia lor ca să fie menținute, dacă nu vor trece la curiozități de mușee. Dacă însă mașinile vor putea atinge înălțimi mari cum se prevede și cum a dovedit experiența, atunci problema exproprierei spațiului, sau a unei servituți de interes obștească va fi rămas o discuție doctrinală și chestiunea regulamentării spațiului nu va mai avea decât interesul dreptului public intern și a dreptului internațional. Pentru dreptul privat vor fi alte chestiuni, dar nu acea a proprietății spațiului.

Iată chestiuni, pe cari occidentul le semnalează preocupării oamenilor, ca să le pregătească, pentru ca necesitatea rezolvării lor să-i gasească cu soluțiuni formulate în raport cu cerințele civilizației și cu principiile permanente ale dreptului.

Chestiunea a și fost prezentată Institutului de drept internațional încă din 1902 și se și elaborase un proiect de cod. Dar nu poate fi vorba decât de principii, regulamentarea practică rămânând experienței.

C. Orănescu

Jude-Instructor la Trib. Roman

1910, Mai 25

Despre revocarea testamentelor prin înstreinarea obiectului legat Art. 923 din Codul civil

Sunt două moduri de revocare a testamentelor: *revocare expresă* și *revocare tacită*.

Revocarea expresă este prevăzută în art. 920 din Codul civil. Se zice că un testament este revocat în mod expres, atunci când testatorul, printr'un act autentic, sau printr'un nou testament își manifestă în mod expres voința de a revoca, de a distruge ceace a dispus printr'un testament anterior.

Revocarea tacită este cuprinsă în art. 921 și 923 din Codul civil. Avem o revocare tacită, atunci când dintr'un act al testatorului, făcut posterior testamentului, rezultă voința testatorului de a re-

voca în tot, sau în parte testamentul său. Această voință de a revoca un testament poate să rezulte sau dintr'un nou testament cu dispoziții testamentare incompatibile cu ale primului testament, sau dintr'un act de înstreinare cu titlu gratuit, sau oneros a obiectului testat.

Art. 923 din Codul civil vorbește de anularea testamentului prin înstreinarea obiectului legat, înstreinate făcută de către testator în timpul vieții acestuia.

Art. 923: «Orice înstreinare a obiectului legatului, făcut cu orice mod, sau condițiune, revocă legatul pentru tot ce s'a înstreinat, chiar când înstreinarea va fi nulă, sau când obiectul legat va fi reîntrat în starea testatorului».

În ce privește aplicarea acestui text de lege la legatele particulare, sau cu titlu particular, aproape nu e nimic de discutat. Articolul este clar atât prin felul cum este redactat, cât și în privința intenției ce a avut legiuitorul. Legatul se anulează, sau se consideră revocat, dacă testatorul a înstreinat «cu orice mod, sau condițiune» obiectul legat «chiar când înstreinarea va fi nulă». Deci, dacă A lasă printr'un testament particular lui B casa din str. Victoriei 10 și dacă apoi A vinde, sau dăruiește lui C, această casă, atunci legatul se revocă, chiar dacă mai târziu A cumpără casa, sau o dobândește prin orice mod, fie chiar prin anularea actului de vânzare. Din text rezultă, că legiuitorul a pus mare preț pe voința manifestată de testator, de a revoca testamentul prin înstreinarea obiectului legatului.

Dacă actul de înstreinare nu se anulează, cât timp trăiește testatorul, iar după moartea acestuia, s'ar găsi un motiv, ca actul să fie anulat, în acest caz acțiunea în anulare aparține moștenitorilor de sânge, în cazul când testatorul are moștenitori în grad succesibil, sau Statului, când testatorul nu lasă nici un moștenitor. În nici un caz însă acțiunea în anulare, nu poate să aparție legatarului cu titlu particular, căci se presupune, că testatorul prin înstreinare și-a manifestat voința, ca obiectul legat să nu-l mai lase legatarului.

Dacă însă, înstreinarea a fost parțială, atunci și revocarea se consideră tot parțială, de exemplu: A testează lui B casele și grădina din str. Victoriei No. 10; vinde apoi lui C grădina; B va moșteni numai casele fără grădina, chiar dacă mai târziu A a cumpărat înapoi grădina de la C. Aceasta rezultă din textul art. 923, care spune, că înstreinarea «revocă legatul pentru tot ce s'a înstreinat». Rămâne valabil deci, pentru ce nu s'a înstreinat.

Testamentul se consideră revocat chiar dacă înstreinarea a fost făcută sub condițiune suspensivă și condițiunea se împlinește. Vezi *Planiol*, vol. III, pag. 679. Cât timp însă condițiunea nu se împlinește, testamentul rămâne valabil și-și produce efectul așa cum a dispus testatorul.

Dacă înstreinarea a fost făcută sub condiție rezolutorie, de asemenea testamentul este revocat, chiar dacă în urma rezoluțiunii testatorul dobândește din nou lucrul testat. Vezi Gh. Petrescu, *Despre testamente*, pag. 662.

Lucrul e mai de discutat însă, când este vorba să aplicăm art. 923 la legatele universale.

Planiol se exprimă astfel în această privință: «Ce mode de révocation ne s'applique qu'aux legs particuliers des corps certains. Les legs universels

ne sont pas revoqués par des aliénations partielles. Le bénéficiaire en est seulement diminué».

În volumul IV al Comentariilor d-lui D. Alexandresco găsim la pag. 635 următoarele: «Art. 923 se aplică numai la legatele de corpuri certe și determinate în individualitatea lor; nu se aplică și la legatele universale, sau cu titlu universal».

Cu alte cuvinte, dacă A testează toată averea lui mobilă și imobilă, sau dacă testează a patra parte din averea lui, sau toate imobilele ce se vor găsi la moartea lui, în favoarea lui B, și dacă tot A, cât trăiește, înstreinează o porțiune din averea testată lui B, legatul nu se revoacă prin această înstreinare, ci numai se micșorează cu atât, cât s'a înstreinat.

Acest lucru rezultă tot din redactarea art. 923, «legatul se revoacă pentru tot ce s'a înstreinat» și per a contrario, va rămâne valabil pentru ce nu s'a înstreinat. Aceste observațiuni rămân nediscutate, atunci când actul de înstreinare prin care testatorul a vândut, sau a donat o porțiune din averea testată, rămâne valabil. În acest caz indiscutabil, că legatul a suferit o reducere, fără însă să se poată spune, că a fost revocat. Așa dar termenul de revocare parțială nu este întrebuintat în accepția lui proprie la legatele universale, sau cu titlu universal, de oarece nu se revoacă nimic din testament.

Testatorul a legat toată averea lui ce se va găsi în momentul morții sale; asta nu înseamnă că el nu mai poate să întrebuițeze și să uzeze de averea sa cât trăiește; dinpotrivă el poate uza în toată libertatea și poate să micșoreze, sau să mărească patrimoniul său, după cum voește sau după cum are șansa, sau nu, în întreprinderile sale. Și dacă se consideră că testatorul a testat bunurile ce vor rămâne la moartea sa, atunci nu se mai poate spune că legatul a fost revocat cu atât, ci se poate spune numai, că legatul a fost micșorat, sau mărit, după cum testatorul și-a micșorat, sau și-a mărit averea pe care o avea în timpul confecționării testamentului.

Dacă testatorul lasă ceva avere, legatul moștenește cât a rămas; dacă nu lasă nimic, nici legatul nu va moșteni nimic.

Acum după ce am stabilit că la legatele universale nu mai poate fi vorba de revocare parțială, sau totală, după cum testatorul înstreinează o parte sau toată averea sa, se naște o chestiune și anume: să presupunem că A testează toată averea sa mobilă și imobilă lui B. Mai târziu testatorul vinde sau donează lui C o porțiune din averea sa; să mai presupunem că actul de înstreinare a acestei porțiuni este anulabil pentru un motiv oarecare: viciu de formă, sau C cumpărătorul, în momentul cumpărării nu avea capacitatea cerută de lege, etc.

Care va fi soarta bunurilor cari fac obiectul actului de înstreinare intervenit între testatorul A și cumpărătorul C? sau, cu alte cuvinte, cui va aparține porțiunea înstreinată de testator, când actul de înstreinare se anulează?

Se pot ivi două cazuri:

1. Testatorul trăiește și anularea actului se pronunță în timpul vieții lui; atunci negreșit că bunul înstreinat se va întoarce în patrimoniul său; iar după moartea sa, va forma masa succesorală care în virtutea testamentului va trece la legatul universal,

2. Testatorul moare, lăsând legatar universal pe B, și după moartea sa se observă că actul de înstreinare prezintă oarecare vicii și că s'ar putea anula. Cui aparține acțiunea în anularea actului; și dacă se anulează actul, cui va aparține bunurile cari fac obiectul actului ce se anulează;

Două răspunsuri se pot da la această chestiune:

a) Atât acțiunea pentru anularea actului, cât și bunul ce face obiectul actului aparține moștenitorilor de sânge. Acest răspuns, însă nu e nici logic, nici juridic.

b) Al doilea răspuns—singurul ce se poate susține în mod logic și cu argumente juridice, este că bunurile ce fac obiectul actului de vânzare, aparțin legatarului universal, în baza testamentului lăsat de către testator; și în acest caz acțiunea în anulare va aparține tot legatarului universal, ca fiind singurul ce are interes să conducă această acțiune.

Între adevăr, dacă ne referim la întinderea legatului universal, vedem că el coprinde totalitatea bunurilor, adică legatarul va moșteni toată averea ce va aparține testatorului după moarte. Și în acest caz, dacă testatorul a dispus ca toate bunurile lui să fie moștenite de legatarul universal, se înțelege că moștenitorilor de sânge nu le mai rămâne nimic.

Apoi pentru ca moștenitorii de sânge să moștenească obiectul actului anulat, trebuie ca mai întâi acest obiect să treacă prin patrimoniul testatorului; ori dacă bunul intră în patrimoniul testatorului, în succesiunea lui, el nu va mai aparține moștenitorilor de sânge, ci legatarului universal, care conform testamentului, va moșteni întreaga succesiune ce va rămâne pe urma testatorului.

Și dacă legatarul universal moștenește bunurile, ce prin anularea actului de înstrăinare vin să mărească masa succesorală a testatorului, natural că tot el va moșteni și acțiunea pentru anularea actului. Tot astfel, în baza unui testament universal, dacă testatorul înstreinează toată averea de care a dispus în momentul când a făcut testamentul, și apoi dobândește altă avere, legatarul universal va moșteni această nouă avere dobândită. Cu totul altfel trebuie să privim lucrurile la legatele particulare.

Aici testatorul a legat un obiect determinat în individualitatea lui, o casă de exemplu. Dacă apoi a vândut această casă, din art. 923 rezultă că prin acest fapt testatorul și-a manifestat voința, de a revoca testamentul, chiar dacă mai târziu casa reîntre în patrimoniul său. La legatele universale este diferent, dacă se înstreinează cutare, sau cutare obiect din averea testatorului. Important este că după moartea testatorului să rămână pe urma lui ceva avere. Modul prin care patrimoniul testatorului se mărește, nu importă. Și această avere va aparține toată legatarului universal, chiar și acțiunile cari privesc succesiunea testatorului, căci în aceste acțiuni legatarul reprezintă pe testator. Dacă ar trăi testatorul, ar conduce el acțiunea în anulare; și în caz când actul se anulează, obiectul actului reîntre în patrimoniul testatorului și la moartea lui va forma masa succesorală, care va fi moștenită de legatarul universal. Legatarul universal ține locul moștenitorilor de sânge, când defunctul n'ar fi lăsat testament, și, ca și aceștia moștenesc întreg patrimoniul testatorului format din activul și pasivul acestuia. Conform celor de mai sus, putem spune dar, că legatarul universal în virtutea tes-

tamentului moștenește : averea rămasă în natură de pe urma testatorului, acțiunile succesiunii testatorului în potriua terților, și acțiunile terților în potriua succesiunii.

În rezumat deci, legatarul universal, sau cu titlu universal moștenește atât obiectul actului de înstrăinare, când acest act se anulează, cât și acțiunea în anulare, când actul este anulabil.

D. GHIMPAU
Magistrat-Stagiar, Strehaia-Mehediuți

Inalta Curte de casație și justiție, Secțiuni-Unite

Audiența dela 20 Maiu 1910

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, Prim-președinte
Menahem Zosmer, electoral

Drept electoral. — Cetățeni dobrogeni. — Dacă ei au dreptul a cere înscrierea în listele electorale ale unui județ, mai înainte de a li se recunoaște calitatea de cetățean român de către comisiunile înstitute în județul Tulcea și Constanța — (Art. 3 și 4 din legea pentru acordarea drepturilor politice locuitorilor dobrogeni)

Prin legea din 1909, modificată prin aceea din 1910, publicată în «Monitorul Oficial» No. 13 din 15 Aprilie 1910, se acordă cetățenilor dobrogeni după distincțiunile făcute în lege, întregimea drepturilor politice recunoscute românilor prin Constituție, deci și dreptul de alegător; însă, legiuitorul prin art. 3 și 4 regulează ca acei cari au calitatea de cetățeni dobrogeni, conform legii Dobrogei din 1880 și cari doresc să li se recunoască calitatea de cetățeni români, trebuiesc să-și adreseze cererile la comisiunile pe cari le înstătuiește în județele Tulcea și Constanța, singurele în drept a recunoaște cetățenilor dobrogeni, cari întrunesc condițiunile cerute de lege, calitatea de cetățeni români.

Prin urmare, dacă o persoană nu are recunoscută calitatea sa de cetățean român de către una din sus menționatele comisii, înstate în acest scop prin lege, nu poate cere înscrierea sa în listele electorale ale unui județ.

Deciziunea 7/910. — Respins apelul făcut de Menahem Zosmer, contra decizii electorale a Curții de apel Galați, s. II No. 55/910.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat D. Alexandresco asupra motivelor apelului, și

Pe d-l Procuror G-l Gr. Ștefănescu, în concluziuni;

Deliberând,

Asupra apelului făcut de Menahem Zosmer în contra decizii electorale cu No. 55 din Ianuarie 1910 a Curții de apel din Galați, secția II; și

Având în vedere că Menahem Zosmer, domiciliat acum în orașul Focșani, județul Putna pretinzându-se cetățean Dobrogean, a cerut pe temeiul legii din 1880, care regulează drepturile Dobrogenilor, și legilor din 1909 și 1910, cari acordă drepturi politice Dobrogenilor, ca să fie înscris în listele electorale în județul Putna, și atât Primul-președinte al Tribunalului Putna, prin ordonanța sa No. 84 din 23 Octombrie 1909, cât și Curtea de apel din Galați secția II, prin decizia electorală adusă în recurs, i-au respins cererea;

Având în vedere că nu pot fi înscrși în listele electorale de cât numai cetățenii români, cari se bucură de drepturile politice;

Având în vedere că prin legea din 1909, modificată prin aceea din 1910, publicată în Monitorul Oficial, No. 13 din 15 Aprilie 1910, se acordă cetățenilor Dobrogeni, după distincțiunile făcute în lege, întregimea drepturilor poli-

tice recunoscute românilor prin Constituție, deci și dreptul de alegător; însă, legiuitorul prin art. 3 și 4 regulează că acei cari au calitatea de cetățeni Dobrogeni, conform legii Dobrogei din 1880, și cari doresc să li se recunoască calitatea de cetățeni români trebuiesc să-și adreseze cererile la comisiunile pe cari le înstătuiește în județele Tulcea și Constanța, singurele în drept a recunoaște cetățenilor Dobrogeni, cari întrunesc condițiunile cerute de lege, calitatea de cetățeni români;

Având în vedere că apelantul Menackem Zosmer ne având recunoscută calitatea sa de cetățean român de către una din sus menționatele comisii înstate în acest scop prin lege, cu drept cuvânt Curtea de apel, prin decizia adusă în recurs, i-a respins cererea de a fi înscris în listele electorale în județul Putna;

Că așa fiind, apelul său cată a fi respins ca nefondat. Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

OBSERVAȚIUNE. — În No. 17 din 4 Martie, 1910, al acestei reviste publicăm o notă critică a decizii Curții de apel din Galați, secția II-a din 9 Ianuarie a. e., apărută în același număr și prin care se respingea contestațiunea făcută de Menahem Zosmer, contra ordonanței d-lui Prim-președinte al Tribunalului Putna, No. 84/909. De la data de când a apărut nota de mai sus, legea pentru acordarea drepturilor politice din județele Constanța și Tulcea a fost modificată și anume la 15 Aprilie 1910. Totuși, primul alineat al art. 4 care zice că: «Pentru întocmirea primelor liste electorale se înstate pentru această singură dată două comisii, una pentru județul Constanța, alta pentru județul Tulcea...» a rămas neschimbat.

Singura deosebire de vederi — fundamentală însă — între autorul acestor rânduri și Inalta Curte de casație judecând în Secțiuni unite este că noi nu vedem de loc cum se poate susține obligațiunea pentru cetățeanul român, ce dorește să exercite undeva dreptul de vot, de a-și adresa neapărat cererea de înscriere în listele electorale numai acestor comisii extraordinare înstate de legea din 1909. Nici Inalta Curte de casație nu ne-o spune. De aceea rămânem tot la concluziunile din nota noastră mai sus amintită.

A. T.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 29 Ianuarie 1910

Președenția d-lui N. MANDREA, Președinte
Ion I. Jitianu cu M. G. Duly

Apel. — Apel corecțional. — Nesemnarea lui de către însăș apelant — Validitatea lui, întru cât partea și-l însușește până în ziua judecării. — Împăcarea părților. — Stingerea acțiunii publice prin împăcare, când e vorba de art. 239 din Codul penal. — (Art. 198 din Proc. penală, art. 239 din Codul penal și art. 82 din legea judecătorilor de ocoale).

1. Articolul 198 din Proc. penală nu cere ca declarația de apel să fie subscrisă de către apelant, precum cere art. 199 aceeași procedură pentru cererea coprinzătoare de mijloacele apelului.

Prin urmare, un apel nesemnat propriu de ape-

lant, trebuie a fi considerat ca bun, întru cât partea și-l însușește, și această însușire o poate face până în ziua judecării.

2. Acțiunea publică poate fi declarată stinsă prin împăcarea părților, întru cât e vorba de delictul articolului 239 din Codul penal, pentru care art. 82 din legea judecătorilor de ocoale permite împăcarea.

Deciziunea 326/910.—Declarată stinsă acțiunea publică prin împăcarea părților, în urma recursului făcut de Ion I. Jitianu contra sentinței Trib. Vâlcea No. 5982/909 dată în procesul cu M. G. Duly.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Davidescu, în desvoltarea motivelor de casare, prezentând și o declarație autentică de împăcare a părților, și

Pe pe d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni pentru respingerea recursului;

Deliberând, și.

Având în vedere că prin sentința supusă recursului s'a anulat, ca nesemnat propriu, apelul făcut de recurent în contra unei cărți de judecată care-l condamnă la donă luni închisoare corecțională și 200 lei daune reclamantului M. G. Duly, pentru faptul prevăzut și depedit de art. 239 din Codul penal;

Considerând că art. 198 din Proc. penală nu cere ca declarația de apel să fie subscriasă de către apelant precum cere art. 199 aceeași procedură pentru cererea cu prizătoare de mijloacele apelului; că art. 198 nu cere o declarație de apel scrisă, putând prin urmare a se face și verbal; Că dacă se face apelul în scris, chiar ne-semnat propriu, el trebuie a fi considerat bun, întru cât partea și-l însușește, și această însușire o poate face până în ziua judecării;

Că, în speță s'a remis tribunalului în termenul legal un apel scris și subscriș Că dacă nu e subscriș propriu de recurent, întru cât acesta și l-a însușit nu putea fi anulat precum a făcut tribunalul cu violarea citatelor texte de lege;

Considerând că astfel fiind, acțiunea publică poate fi declarată stinsă prin împăcarea părților, după cum se constată în speță prin declarația autentică de Judecătoria rurală R.-Vâlcea la No 24/910 și întru cât e vorba de delictul art. 239 din Codul penal pentru care art. 82 din legea judecătorilor de ocoale permite împăcarea;

Pentru aceste motive, Curtea declară stinsă acțiunea publică, prin împăcarea părților, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PUTNA, SECȚIA I

Audiența dela 11 Decembrie 1909

Președenția d-lui AL. G. NEGRESCU, prim-președinte
Preotul Nicoară Enache cu Soc. forestieră „Anonima Română”

Sechestrul asigurător.—Ordonarea lui prin încheiere în camera de consiliu.—Inadmisibilitatea opoziției în contra acestei încheieri — Opoziție sub formă de contestație.—Admisibilitate.—Daune—Dacă simpla aplicare a unui sechestrul asigurător dă loc la daune. — (Art. 104 din Procedura civilă).

1. Deși după art. 104 din Proc. civilă încheierile tribunalului, pronunțate în camera de consiliu, nu sunt susceptibile de opoziție, ci numai de apel la Curte; când însă opoziția este făcută în sens de contestație fie de către un terțiu, fie de către debitor, ea este totdeauna admisibilă, întru cât nu pune în discuțiune titlu judecătoresc dat în camera de consiliu, ci numai executarea lui.

2. Orice cerere de daune urmând a fi dovedită, simpla aplicare a unui sechestrul asigurător nu este de natură a produce părții vreo daună, ci partea trebuie să dovedească dacă în realitate a suferit vreo pagubă prin aplicarea acelu sechestrul.

Tribunalul.

Având în vedere opoziția făcută de Preotul Nicoară Enache, prin petiția înregistrată la No 24379 dela 11 Noemvrie 1909, contra jurnalului acestei secțiuni No 5420 din 6 Noemvrie 1909, dat în camera de consiliu prin care s'a incuviințat aplicarea unui sechestrul asigurător asupra materialului lemnos, proprietatea numitului preot, jurnal ce a fost executat de fapt prin serviciul de portărei al acestui tribunal, după cum se constată din procesul-verbal No. 4585 al portărelului C. Mihăilescu, aflat la dosarul cauzei;

Având în vedere incidentul ridicat din partea societăților «Anonimă Română» pentru industria forestieră din București, str. Doamnei 21 și «The Putna Forests and saw mills Compagny» din Londra, cu sediul secundar în Focșani, strada Liniștei 12 pentru inadmisibilitatea acestei opozițiuni pe baza art. 104 din Proc. civilă;

Având în vedere și întâmpinările făcute în contra acestei excepțiuni;

Considerând că jurnalul No. 5420 din 1909, prin care s'a ordonat punerea sechestrului asigurător, este dat în camera de consiliu, după simpla cerere a părții interesate de a-l obține; că pentru obținerea sechestrului asigurător, legea de procedură civilă impune tribunalului a observa oarecare formalități menite a garanta pe partea adversă fără cari tribunalele nu pot ordona aplicarea sechestrului asigurător; că prin urmare, când tribunalul, în camera de consiliu, ordonă a se aplica un sechestrul asigurător sau refuză aplicarea unei asemenea sechestrul, el judecă afacerea după actele ce-i se prezintă de parte, și încheierea ce o dă, pleacă din puterea de judecată ce o are tribunalul (din *jus dictio*), așa că nu mai este permis tribunalului să revină asupra încheierii luate;

Având în vedere și expunerea de motive a Procedurii civile din 1900, care enumeră printre actele din camera de consiliu și sechestrul asigurător; că legiuitorul Procedurii civile din 1900 a curmat, prin art. 104 din Procedura civilă, marea nesiguranță ce era în jurisprudența română, cu privire la căile de atac a încheierilor luate în camera de consiliu, mai fiecare instanță judecătorească avea modul său de vedere în această chestiune și ce e mai mult, aceeași instanță se pronunța în sensuri diferite, dacă nu în aceeași lună, dar în același an de sigur. Această stare dăunătoare și jurisprudenței și creditului, a încetat prin art. 104 din Procedura civilă, care curmă controversa în sensul că încheierile din camera de consiliu a tribunalului nu sunt susceptibile în opoziție ci numai de apel;

Având în vedere că motivele de opoziție ale preotului Nicoară Enache sunt două, și anume: 1) incompetența (acest motiv în fapt este neexact față cu art. 1 din regulamentul legii de organizare judecătorească, litera c, și cu art. 11 din aceeași lege); 2) inadmisibilitatea;

Considerând că ambele aceste motive pun în discuție însuș jurnalul tribunalului prin care s'a ordonat sechestrul asigurător, adică titlul judecătoresc ce l-a căpătat partea adversă;

Considerând că oricât ar fi de greșit acest titlu judecătoresc, el nu mai poate fi retractat pe calea opoziției de instanța dela care emană, singura cale de reformare este numai calea apelului, indicată de art. 104 din Procedura civilă;

Că, astfel fiind, fără a intra în fondul opozițiunii, tribunalul câtă a respinge ca inadmisibilă opoziția preotului Nicoară Enache, de oarece ea vizează însuș titlul judecătoresc și nu modul de executare al acestui titlu, când opoziția preotului ar fi fără îndoială admisibilă

în principiu, în sensul unei contestații la executarea titlului judecătoresc prin analogie cu opoziția în sensul de contestație la aplicarea sigiliilor în caz de deces (art. 666 din Procedura civilă);

Considerând că a nu admite opoziția în sens de contestație din partea debitorului la executarea jurnalelor date în camera de consiliu, adică opozițiile de formă și nu de fond, ar fi a decide că legiuitorul Procedurii civile a înțeles să dea titlurilor ce emană dela instanțele judecătorești pe cale de procedură grațioasă, o putere mai mare decât celorlalte titluri, când ele se dau pe cale de procedură contencioasă; din momentul în care titlurile judecătorești, obținute în procedura contencioasă, sunt susceptibile de contestații la urmărirea din partea debitorului pe motiv de formă, tot așa și titlurile judecătorești obținute pe cale grațioasă trebuie să fie și sunt susceptibile de contestații pe motivul de formă din partea debitorului;

Soluțiunea contrară duce la absurd, și exemplul următor lămurește chestiunea. Portărelul pune sechestrul asigurător și pe averea apărută de lege. Așa, legea de Procedură civilă apără nărușel vitor pe timp de o lună de orice urmărire judecătorească; cu toate acestea, portărelul, prin o greșită interpretare a legii și a titlului judecătoresc, pune sub sechestrul asigurător o atare avere. Vitele deci trebuie să moară. În asemenea caz, opoziția, în sens de contestație din partea debitorului la aplicarea sechestrului asigurător de către agentul de urmărire, este admisibilă în drept. Inutil a înmulți exemplele. Legea de procedură civilă nu a ridicat opoziția decât pentru motivul de fond, pentru încheierile date pe cale grațioasă, nu și pentru motiv de formă.

În ce privește opoziția aceluiași preot, în calitate de procurator al fiului său Ion Necoară Enache, înregistrată la No. 24378 din 11 Noembrie 1909:

Având în vedere că preotul face dovadă cu acte în regulă, că mandantul său are cumpărate drepturi de pădure dela săteni cari au drepturi în indiviziune în muntele Nistorești;

Având în vedere că pe materialul lemnos din muntele Nistorești s'a aplicat de serviciul de portărei un sechestrul asigurător, pe temelul aceluiași jurnal, deci s'a pus sub sechestrul asigurător, de portărei, averea unui terțiu și din procesul-verbal de aplicarea sechestrului asigurător, sub No 4585, cu data de 10 Noembrie 1909, ora 1 p. m., se constată că la fața locului s'a atras atențiunea portărelului că lemnele ce se caută a se pune sub sechestrul asigurător, aflate în muntele Nistorești, un sunt proprietatea Preotului, față fiind și primarul comunei Nistorești, care a căutat a adevări această și însăși părțile adverse au recunoscut aceasta după cum rezultă din cele consemnate în zisul proces-verbal și cu toate acestea s'a găsit de cuviniță a se aplica sechestrul asigurător pe această avere, după cererea părții adverse;

Având în vedere că, în instanță, părțile adverse au declarat formal că nu se opun, în principiu, la admiterea acestei opoziții, de oarece ea provine din partea unui terțiu;

Având în vedere că este indiferent dacă opoziția în sens de contestație este făcută de un terțiu sau de însuși debitorul căci ea trebuie admisă totdeauna când nu pune în discuție titlul judecătoresc dat în camera de consiliu, ci numai executarea lui de către agentul judecătoresc;

Având în vedere că prin această opoziție, în sens de contestație, se pune în discuție modul cum portărelul a înțeles să execute jurnalul tribunalului și cum l-a aplicat; că în acest sens contestația este admisibilă în principiu;

Având în vedere că, în fapt, portărelul a întins sensul jurnalului No 5420 din 1909, dat în camera de consiliu, aplicând dispozițiile lui unui terțiu care nu era vizat de acest jurnal și nici cererea de sechestrul asigurător făcută pe timbru de zece lei și înregistrată la No. 23671

din 6 Noembrie 1909 din partea Societății lor «Anonima Română» pentru industria forestieră și «The Putna Forests», nu vizează decât pe preotul Necoară Enache; că la fața locului reprezentantul numitelor societăți și a luat răspunderea extensiunii jurnalului, făcând pe portărelul să aplice un sechestrul asigurător pe o avere ce nu putea fi sechestrată; iar portărelul a greșit când a conșimțat la această aplicare de sechestrul și de această greșeală răspunde partea care a cerut pe răspunderea sa a se proceda cum s'a procedat;

Având în vedere că punerea unui sechestrul asigurător nu formează obiectul unui proces; un sechestrul asigurător nu e decât o măsură de asigurare în vederea unui proces principal pendinte. Pentru a se obține un sechestrul asigurător, trebuie să fie deschis un litigiu principal proces principal între părți nu este; deci, dacă nu există proces principal nu poate fi un proces de accesiune cum e în speța de față, adică nu se poate obține un sechestrul asigurător care este o măsură pentru conservarea unor drepturi neterminate;

Asupra cererii părților intemlate, și a dovedii în acest proces de accesiune că actele prezentate de Ion N. Enache sunt simulate;

Având în vedere că contestatorul Ion N. Enache în principal se opune la această cerere;

Considerând că dacă actele de cari se servește numitul contestator, și anume: contractele de arendare intervenite între el și Gheorghe Oțelăș Alecu Oțelăș și alții sunt sau nu simulate, aceasta este o chestie de fond, care nu poate fi judecată decât în procesul principal, chiar pe cale de incident; nu poate fi însă judecată pe cale incidentală în un proces accesoriu, proces care nu poate să-și aibă rațiunea sa fără existența procesului principal la care să se refere acest proces accesoriu;

Considerând că admîndu-se discuțiunea simulațiunii în acest proces, această discuțiune ar avea drept rezultat prelungirea soluțiunii în o măsură eminamente urgentă pe care tribunalul nu o crede nici admisibilă în drept și nici justificată în fapt; în tot cazul jurisdicțiunea grațioasă este așa de urgentă, că ea trebuie să-și aibă cursul său chiar în vacanțele mici (art. 197 din legea de organizare judecătorească);

Că, prin urmare, excepțiunea simulațiunii actelor urmează a fi respinsă ca neadmisibilă în acest proces accesoriu, putînd fi ridicată bine înțeles în procesul principal chiar pe cale de incident;

Având în vedere că, admîndu-se opoziția în sens de contestație din partea tînarului Necoară, executarea provizorie în asemenea caz urmează a fi admisă cu privire la această contestație.

Asupra daunelor cerute de preotul Necoară Enache pentru mandatele său Ion N. Enache:

Având în vedere că orice cerere de daune trebuie dovedită; că în speța nu s'a dovedit cu nimic daunele, căci simpla aplicare a unui sechestrul asigurător nu e de natură a aduce daune părții, dacă ea nu le dovedește în realitate, și partea nu a dovedit cu nimic că are lucrători cari au fost plătiți și nu au lucrat; nu a dovedit comenzile ce le-a avut și pe cari nu le-a putut executa; nu a dovedit că din cauza acestui sechestrul a avut vreo acțiune sau cel puțin vreo somațiune de predare, cu un cuvînt nici o dovadă nu s'a adus pentru justificarea daunelor, așa că ele urmează a fi respinse ca nedovedite, oșebit că aceste daune pot fi respinse, și pe motiv de formă neputîndu-se forma în instanță o cerere de daune în un proces principal.

Asupra cheltuelilor de judecată:

Având în vedere că, respingîndu-se opoziția preotului Necoară Enache, el urmează a fi obligat la cheltuelile de judecată către ambele părți adverse în părți egale, și suma cheltuelilor tribunalului o fixează la 200 lei, adică câte 100 lei de fiecare parte adversă.

În ce privește opoziția în sens de contestație făcută în numele lui Ion N. Enache:

Având în vedere că aci societățile pierd procesul, ele urmează a fi obligate în solidar la suma de 200 lei, apreciată de tribunalul către Ion Necoară Enache;

Pentru aceste motive, redactate de d-l prim-președinte Al. G. Negrescu, respinge.

(ss) A. Negrescu; G. Cristof; G. Marostin.

JUDECĂTORIA OCOLULUI SURAIA-PUTNA

Audiența dela 5 Maiu 1910

Mihalache I. Andronache și Ghiță Gh. Andronache cu Sandu Eremia

Contestație la executare. — Dreptul oricărui vătămat prin o executare de a face contestație. — Perimare. — Efectul perimării unui apel.

Cartea de judecată apelată, iar apelul perimat. — Dacă ea poate fi executată înainte de a fi investită cu titlu executor. — (Art. 399 și urm. din Proc. civilă)

1. După redactarea art. 399 din Proc. civilă, atât debitorul cât și ori și cine altul poate să facă contestațiune când este vătămat printr'o executare.

2. Sentința de perimare a apelului unei cărți de judecată nu însemnează altceva decât că acea carte de judecată atacată a rămas definitivă și poate fi investită cu formula executorie.

3. O carte de judecată apelată — când apelul s'a perimat și numai sentința de perimare are titlu executoriu — nu se poate executa fără a fi investită cu formula executorie, chiar dacă există o delegațiune a tribunalului.

Judecata,

Având în vedere cele susținute de părți;

Având în vedere că nu s'a săvârșit cel din urmă act al executării, de oarece punerea în posesiune fiind efectuată prin comisiune rogatorie, înainte de a trimite procesul-verbal de executare la tribunal, ca printr'o încheiere să declare săvârșit cel din urmă act al executării, s'a făcut prezenta contestațiune în conformitate cu art. 403 din Procedura civilă;

Având în vedere că s'a pus în discuțiune dacă contestatorii, ca terții persoane, au dreptul să poartă o asemenea cerere, dacă au vreun interes să o facă, dacă motivele anulării ce invoacă sunt întemeiate și dacă instanța sesizată este competentă de a se pronunța asupra anulării;

Având în considerație că în legislația noastră sistemul de contestațiune diferă de sistemul genevez și de cel francez unde există «la tierce opposition», iar după dispozițiunile art. 399 din Procedura noastră civilă atât debitorul, adică cel urmărit, cât și ori și cine altul poate să facă contestațiune când este vătămat printr'o executare;

Considerând că legiuitorul dela 1900, la modificarea procedurii, în expunerea de motive explică importanța contestațiunii celor de al treilea în modul următor: «Se pare la prima vedere că pentru terții contestația este inutilă, căci dăncii se pot apăra îndestul cu principiul relativității lucrului judecat pe care îl pot invoca pe cale de apărare. Așa este în abstracțiune juridică, însă în fapt terții sunt nevoiți a intra în acțiune ca să împiedice o vătămare, ce odată împlinită, nu s'ar putea repara sau cu greu s'ar dobândi îndreptarea aceea ce s'a primejduit».

Având în considerație că contestatorii, ca terțe persoane în baza art. 399 din Proc. civilă având dreptul să beneficieze de această cale, în procesul de față, ei au dovedit interesul lor arătând că dețin imobilul — lucru recunoscut și de contestat — și că posesiunea lor este bazată pe un titlu de proprietate, având act autentic de cesiune de drepturi succesoriale, și deci aceli ce caută să-i deposedeze, urmează mai întâi să capete o hotărâre opozabilă lor;

Având în considerație că motivul invocat de contestatori este întemeiat, fiindcă dacă s'a perimat apelul

Zoiei Irimia sau Ggrigore Păduraru, contra cărților de judecată No. 694 și 814 din 1895 a Judecătoriei de pace Mărășești, sentința de perimare n'a putut crea o altă stare de lucruri ci în urma perimării au rămas în picioare pur și simplu cărțile de judecată No. 694 și No. 814/95 ale Judecătoriei de pace Mărășești și deci urma ca aceste cărți de judecată să fie investite cu formula executorie;

Având în considerație că în cazurile când o carte de judecată este apelată și tribunalul prin respingerea apelului confirmă prima carte de judecată a judecătoriei, se discută chestiunea dacă trebuie să se investească cartea de judecată sau sentința, și părerea unora este că, în asemenea cazuri, sentința tribunalului este definitivă și prin urmare ea trebuie să fie investită, iar Glasson este de părere că atunci când instanța superioară respinge un apel, trebuie să se investească prima hotărâre de prima instanță. (L'effet dévolutif de l'appel a cessé et si cela est vrai, il faut admettre que c'est la décision des premiers juges qui reste debout et qui doit être exécutée. Glasson, Procédure civile).

Cum însă această discuțiune, dacă are loc atunci când instanța superioară se pronunță asupra unei hotărâri dată de o instanță inferioară, nici vorbă nu poate fi de așa ceva la perimare, căci art. 267 din Procedura civilă, prin noua relectare, a curmat orice controversă, și dacă s'a perimat apelul unei cărți de judecată, cum este în speță, nu se înțelege alt ceva decât aceia că cartea de judecată ce a fost atacată în apel, a dobândit puterea lucrului judecat și a rămas definitivă, socotindu-se ca și cum partea n'a făcut nici odată apel; și astfel fiind, fără îndoială în speță urma ca să fie investite cu formula executorie cărțile de judecată No. 694 și 814/95, ale Judecătoriei Mărășești și nu sentința de perimare a tribunalului, fiindcă prin sentința civilă No. 21/910 a Tribunalului Putna, trimisă spre executare prin delegațiune cu mențiunea ca să se execute cărțile de judecată ce-i sunt alăturate, nu putea fi executată, sau mai bine zis prin acea sentință nu se putea urmări decât cel mult suma de lei 20 cheltuielile de judecată acordate cu ocaziunea perimării;

Având în vedere că prin procesul-verbal de punere în posesiune din 28 Aprilie se execută dispozitivul cărților de judecată No. 694 și 814 din 1895, și aceste cărți de judecată nu fiind investite cu titlu executoriu, nu puteau fi executate;

Având în considerație obiecțiunea făcută de contestat că întru cât după art. 400 din Proc. civilă cererile incidente și toate contestațiunile privitoare la înțelesul, întinderea și aplicarea dispozitivului hotărârii ce se execută, se vor îndrepta la instanța care a încuviințat titlul executoriu, iar toate celelalte incidente sau contestații, ce s'ar ridica asupra urmăririi însăși, se vor îndrepta la instanța care execută hotărârea, urma ca contestatorii să se adreseze la tribunal și nici de cum la judecătorie; și fiindcă aci nu este vorba de înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului sentinței tribunalului, ci excepțiunea ridicată este relativă la faptul că s'a făcut un act de executare — procesul-verbal de punere în posesiune — ce nu poate avea țările, întru cât se execută prin acest proces-verbal niște cărți de judecată ce nu sunt investite cu titlu executoriu;

De altfel, dacă a fi fost vorba chiar de dispozitivul sentinței tribunalului, judecătoria având legea ei organică, cum se știe că prin art. 49 alin. 2 din Legea judecătoriilor de ocoale și art. 96 din regulamentul pentru punerea ei în aplicare, s'a derogat la dispozițiunile art. 400 din Proc. civilă și judecătoriile sunt competente a judeca contestațiunile oricare ar fi motivele lor, chiar când se atacă însăși titlul executor, chestiune care însă comportă discuțiune dar nefiind în speță loc de aplicare acestor articole;

Pentru motivele mai sus arătate, admite contestațiunea și anulează urmărirea;

Judecător (s) V. Mamigonian